

NEOSVOBOJENI BRAT:

Domovina vedno mislim nate . . .

III.

aši deci in našemu narodu na Koroškem vedno govorijo o »Kärnten frei und ungeteilt« (= Koroška svobodna in nerazdeljena). Da za Slovence danes ni svobode na Koroškem, je jasno. Da, živeli so nekoč svobodni Slovenci na Koroškem, a ti časi so že davno minili. To je bilo tedaj, ko je bila še cela Koroška slovenska, ko so Slovenci imeli svojo neodvisno državo na Koroškem, ki se je razširjala daleč preko mej sedanje Koroške. To je bilo tedaj, ko so Slovenci ustoličevali svoje vojvode na Gosposvetskem polju.

Tedaj je bila Koroška za nas Slovence res svobodna in nerazdeljena. Danes pa pomeni nemški »Kärnten frei und ungeteilt« najhujše nasilje za bedne koroške Slovence, pomeni, da smejo Nemci na celem Koroškem svobodno in neomejeno gospodovati in po mili volji zatirati naše koroške brate! »Kärnten frei und ungeteilt«, to danes ne pomeni nič drugega nego nemško vladohlepje (imperializem) in nemško nasilstvo nad slovenskim narodom na Koroškem!

Narodi so organične celote, ki spadajo skupaj. Dežele in države pa menjajo svoje oblike. Na Koroškem danes živita dva naroda: slovenski in nemški. Mi nimamo ničesar proti nemškemu: »Ein Volk — ein Reich« (= en narod — ena država), a isto pravico morajo Nemci priznati tudi nam. Tudi Slovenci imamo pravico biti v eni državi. Danes pa ena tretjina Slovencev živi pod tujim gospodstvom. Tretjina Slovenije je nesvobodna. Mi pa hočemo imeti svobodno celo in neokrnjeno Slovenijo! To je naša prirodna pravica. Slovenski Korotan je del slovenske, del jugoslovenske zemlje. Nemškemu vladohlepnemu »Kärnten frei und ungeteilt« moramo nasproti postaviti naš upravičeni: »Slovenija (Jugoslavija) svobodna in neokrnjena!«

Slovenska zemlja je nekoč segala gori do Dunava. Slovenski stali bili cela sedanja Štajerska in Koroška. Nad polovico slovenske zemlje so nam vzeli Nemci. A kar je še slovenskega, mora ostati slovensko! Kar ječi in umira pod tujim jarmom, mora postati svobodno! Kar je protiprirodno ločenega, se mora združiti!

Slovenci se moremo ohraniti in postati močni le združeni z ostalimi jugoslovenskimi brati. Ko so južni Slovani zasedli sedanje pokrajine, so bili en narod. Potem so se ločili in se odtujili. Le združenje jih bo napravilo zopet močne. In potem bodo mogli misliti na osvoboditev zdaj še neosvobojenih bratov.

Zato mora biti cilj vsakega iskrenega Jugoslovenga: Velika in enotna Jugoslavija od Jadranskega pa do Črnega in Egejskega morja!

Velik je Slovan, a tujcu rob, ker ni edin! Ne bilo bi več neosvobojenih bratov, če bi vladal med Slovani duh edinosti in vzajemnosti. Mogočna in nepremagljiva bo slovanska lipa, kadar nas bo vse Slovane prevzemal duh skupnosti in bratske ljubezni! Brez bratske vzajemnosti in sloge pa je slovanska lipa pač mogočna in košata, a votla in trhla...

Zatorej bodimo edini, edini, edini! Eden za vse, vsi za enega!

Mladina slovenska! Tudi ti moraš vzljubiti vse slovanske brate! Samo ta je pravi Slovan, v čigar prsih plamti ljubezen do vseh slovanskih bratov! Ljubezen ne more mirno gledati, da bi bil brat tlačjen in zatiran. Ko vzplapola v vseh slovanskih srcih nepremagljiv ogenj bratske ljubezni, tedaj napoči za vse zatirane, neosvobojene brate dan lepše bodočnosti!

Užigajmo v srcih plamen bratske ljubezni! Potem bomo lahko z veselim upanjem in v trdnem pričakovanju lepše bodočnosti peli pesem:

Domovina, vedno mislim nate
in na neosvobojene brate!

Zvonček budi.

Ob robu potoka
bel zvonček poseda,
veselo porednež
iz travice gleda.

Takole on draži:
»Zaspanke zaspane!
Kaj niso še vaše
mar srajčke oprane?«

Že očke mencajo
trobentice zlate,
marjetice ljubke
pregrinjajo trate.

»No, regratek, kaj bo?«
spet dalje jezi se.
»Počakaj še malo!
Tako ne mudi se.

Lapuha pokliči,
presneta pokora!
Ne veš več? Pred mano
zmer vstati on mora!«

»Aha, zato skril je
grdun koledarček...
Tako jaz izpustil
bi marsikak parček.«

Res. Malo je zrojil,
ušesa mu stresel,
ker vse mu je liste
po trati raznesel.

In zvonček odpravil
spet se je na loko,
ker solnčece stalo
precej je visoko...

Albin Čebular.